

izhaja vsak četrtek
in velja s poštnino
vred in v Mariboru z
pošiljanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.60
za četrť leta „ 1.30

Naročnina se pošilja
upravnistvu v tiskarni
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Deležniki katol. tis-
kovnega društva do-
bivajo list brez po-
sebne naročnine.

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Pesamezni listi dobé
se v tiskarni in pri
gospodu Novak-u na
velikem trgu po 70 h.

Rokopis se ne vra-
tajo, neplačani listi
ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se natisne enkrat,
po 12 h, dvakrat 18 h,
trikrat 24 h.

Štev. 13.

V Mariboru, dne 30. marcija 1899.

Tečaj XXXIII.

Vabilo k naročbi.

Z mesecem marcijem poteklo je naročni-
kom četrletnikom naročilo. Prosimo torej,
naj se podvzajajo nadalješnje naročnino
doposlati, da se jim dopošiljanje lista ne
pretrga ali ustavi. List stane do 1. julija
65 kr., do 1. oktobra 1 fl. 30 kr. in do
konca leta 1 gl. 90 kr. — Naročnina,
nova in zastala, naj se nam pošlje po
poštnih nakaznicah.

Upravništvo.

Pravi značaj.

V sedanji dobi se pritožuje vsak iskren
rodoljub, da nimamo pravih značajev; poli-
tična brezbarvnost mišljenja je znak naše
dobe. Celega moža ne najdemo tako lahko,
dovolj pa polovičnih. Kakor vino, namešano
z vodo, ni pravo vino in ga neradi pijemo,
tako tudi nimamo radi človeka polovičnega,
ki gleda na vse strani, da bi se komu ne
zameril.

Na Dunaju sta bila dva častnika; jeden
je bil mišljenja odločno katoliškega; pri vsaki
priliki je pokazal svoje katoliško mišljenje in
je bil povsod spoštovan. Drugi pa je bil
tudi katoličan, a samo s srcem, v svoji sobi
je častil svojega Boga, toda javno se ni upal
pokazati svojega mišljenja in je bil od vseh
preziran. Nekoč je vprašal svojega tovariša,
kaj je neki uzrok, da njega prezirajo, dočim
je tovariš od vseh spoštovan. «Glej, dragi
prijatelj, to je tako-le. Ker se ti skrivaš s
svojim mišljenjem in ga javno ne pokažeš,
se te upa vsak lotiti, vsak te zasmehuje;

meni se nobeden ne predrzne kaj takega
storiti, ker vé, da branim svoje prepričanje.
Skratka, uzrok je ta, da si samo polovičen
mož, jaz pa sem cel mož.»

V Mnihovu je bil nedavno slovesen po-
greb; za ravnijo je šlo na tisoče revežev z
naklonjenimi glavami in iskrenimi solzami v
očeh. Za kom so jokali reveži mesta? Umrl
je velik človekoljub, odločen katoličan in pri-
jatelj ljudstva. Bil je poprej pri vojakihi major
in enkrat se je vdeležil javno cerkvenega
sprevoda na dan presv. Rešnj. Telesa. Ko je
tako korakal v polni vojaški uniformi, ozrl
se je in glej čudo — izmed vojakov je šel
sam in sam. V tem trenutku se ga je vendar
lotil strah pred ljudmi. Kaj bodo ljudje o
meni mislili, tako visok dostojanstvenik in
gre v cerkvenem sprevedu! Toda čim dalje
je šel, tem bolj je rastel njegov pogum. Pre-
mišljeval je namreč: Kaj sem? Sem pagan?
Nikakor, sem katoličan. Po sv. krstu sem
vstopil v Kristusovo cerkev, po sv. birni
sem postal vojak Kristusov; sem katoličan
in torej moram svojo vero pokazati. Ali ne
more biti vojak pobožen? Saj je dosti iz-
gledov, da so vojskovodje šli v boj moleč
javno sv. rožni venec za srečen izid boja.
Ali ni bil na pr. Radecky slaven vojskovodja?
In vendar je bil zvest sin katoliške cerkve!
S takim premišljevanjem okrepečan, šel je
pogumno dalje po ulicah mnihovskih. Ljudje
so nanj seveda kazali, toda mlačni so se nad
njim izgledovali in se pridružili k sprevedu.
A po sprevedu se mu je od višje oblasti
reklo, da bi ne nastopal tako odločno v ka-
toliških stvareh, sicer bi to vtegnilo škodovati

njegovemu stanu. «Ne, jaz ostanem pri
svojem prepričanju. Služba božja stoji višje
nego vse drugo, nego strah pred ljudmi!»
In kar je pričakoval, to se je zgodilo. Od-
pustili so ga od vojakov, češ, da takih čast-
nikov armada ne potrebuje.

Toda mož ni obupal; postal je sedaj še
bolj odločen kot poprej, in svoje moči je
žrtvoval sedaj revežem. Oblečil se je skromno,
skromno je živel, nabiral je denar za reveže
in tako si je pridobil ljubezen vseh mnihov-
skih revežev — zato se je njegovega pogreba
vdeležilo toliko revnih pogrebcev in iskrena
molitev spremljala ga je v nebesa. Zakaj je
bil tako priljubljen in spoštovan? — Ker je
bil pravi značaj!

V mestih in po deželi vidimo veliko ne-
odločnost v veri, povsod le same ozire in
povsod le strah pred ljudmi, da bi se kdo
komu ne zameril. Verni so mnogi, samo da
se bojijo svojo vero pokazati. Le brez strahu,
prijatelj, z vero ven, ona te bo okrepila in
ti boš spoštovan. Ali ni v zgodovini dovolj
izgledov pogumnega, odločnega mišljenja ka-
toliškega?

Na dan s svojo vero, ne boj se, da boš
od tega škodo imel. In ako bi ti tako rav-
nanje prineslo res tudi kakšno časno škodo,
ne žaluj, za tem življenjem še pride v drugo
življenje. Ali hočeš neki biti katoličan samo
po imenu? Nikakor, bodi cel, odločen kato-
ličan, tako se spodobi pred ljudmi in pred
Bogom! Na dan v sedanjih časih z odločnim
katoliškim mišljenjem! Svečan.

Listek.

Jeruzalemsko romanje.

(Piše prof. J. Zidanšek.)

7. V Kajri: versko stanje; trdnjava
in mošeja; bakšiš; visoka šola;
koptiška cerkev; turški pogreb.

Kajro je pravo mohamedansko mesto,
rekel bi: središče turške vere; zato pač lahko
najdeš sto in sto mošej in minaretov (t. j.
turških templov in stolpov), pa krščanske
cerkve ne boš zapazil; sicer imajo tudi tukaj
oo. frančiškani svojo cerkvico in se nahajajo
krščanske kapelice v nekaterih zavodih, na pr.
v onem za afrikanske zamorce, kojega vodijo
katoliški misijonarji; pa vendar je vse to
bolj skrito, ker večina prebivalcev je muha-
medanska in paganska. Kako lepo je v naših
krajih, kjer popotnika iz prijaznih, zelenih
holmcev pozdravljajo bele cerkvice, od koder
se večkrat na dan dobro vbrano zvonjenje
razlega po hribih in dolih; v Kajri pa ves
čas ni bilo slišati prijetnega zvonovega glasu,
ampak samo tiste glasno vpjioče turške
cerkvene služabnike (muezime), ki iz svojih
minaretov po trikrat na dan muhamedance
k molitvi vabijo in opominjajo. Njihov na-
vadni praznik (kakor pri nas nedelja) je petek,

kojega začnejo obhajati nekteri posebno goreči
Turki (derviši) že hitro po polnoči z molit-
vijo in petjem. Slišal sem neko noč takega
derviša blizu dve uri sé silno otožnim, pla-
kajočim in tresočim glasom popevati; mislil sem
si: Kam poje svojo žalostinko! Tamošnji prebi-
valci so namreč potomci Kamovi, kojega je bil
njegov oče Noe proklet zaradi nespodobnega
obnašanja; in res, to prokletstvo še dandanes
uboge zamorce tlači, da se jih je dozda še
malo spreobrnilo. Kamitje čutijo svoje ža-
lostno dušno stanje, pa si ne morejo po-
magati, ker ne poznajo odrešenika; Bog daj,
da bi tudi oni kmalu zvedeli, da je odrešenje
že dovršeno po bridkem trpljenju in smrti
Sina Božjega Jezusa Kristusa, ki naj bo
hvaljen na vse veke! — Vsaj na mene je bil
v Kajri splošen utis ta-le: vidim da sem
prišel na celo drug svet; zašel sem med ne-
vernike, med paganske divjake. Le pomisli,
ljubi prijatelj, kako bi Tebi bilo pri srcu, ako
bi zdaj o Veliki noči nikjer ne slišal ne ve-
sele aleluje, ne zvona, ne strele; in ako bi
Te od vseh strani obdajali le tuji, črni in
radovedni obrazi, kakor bi te hoteli vprašati:
kaj pa ti bledolični Evropejec po naših krajih
stikaš? rajše doma ostani! Tako se je torej
nam v Afriki godilo; pa oglejmo si vendar
nektre znamenitosti.

Najprej zapazi oko na mestnem hribu

veliko, močno trdnjavo ali citadelo, od koder
Angleži Kajro in njeno okolico vstrahujejo;
razpostavljeni so namreč tu velikanski kanoni,
s svojim žrelom proti mestu obrnjeni; in ako
se prebivalstvo spunta, pa zapojejo te strašne
orglje svojo grozno pesem, dokler se zopet
ne pomirijo razburjeni duhovi. Na tem griču
nahaja se tudi najlepša kajrska mošeja, ime-
novana: alabastrska, ker je od znotraj celo
preoblečena z dragocenim kamenom ala-
bastrom. Kaj pa je v mošejah videti? me
vprašuješ; nič kaj posebnega in lepega; tlak
je pokrit z dragimi preprogami, na katerih
čepijo v maloštevilnih gručah turški moški
vsake starosti, ki med seboj nekaj mrmrajo
in se pri tem z gornjim telesom zibljejo; ob
desni mošejini steni so stopnice, ki vodijo do
nekake prižnice, od koder v petek imam
(turški duhovnik) svoje vernike nagovarja;
videti je še potem v vsaki mošaji v zidu
slepo okno ali dolbljina, ki jim naznanja smer,
kamor naj bodo pri molitvi obrnjeni, namreč
proti njihovemu svetemu mestu Meki v
Arabiji; drugače pa so ti muhamedanski
templi celo prazni. Kristjana ne pustijo v
mošejo, preden si ni svojih čevljev sezul ali
pa rumene turške šolne čez navadno obutje
navezal; to je meni nazadnje že presitno
bilo (pri toliki vročini pa dva para čevljev
na nogah!) in sem rajši bos hodil v mošejah,